N°. 43.

BREDASCHE COURANT.

Staat-, Letterkundig- en Wetenschappelijk

Nieuws- Blad.

Woensdag den 2 *Maart.*

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad BREDA, brengen bij deze, op verzoek van den Heer Kolonel, Plaatselijken Kommandant dezer Vesting, ter kennisse der Ingezetenen, dat van heden, tot nader opteggens toe, de poorten der Vesting zullen worden geopend des morgens ten zes ure en gesloten des avonds ten zes ure; zullende de drijboomen te gelijk met de poorten worden geopend, doch een half uur voor dezelve worden gesloten.

Breda, den 1 Maart 1831.

DE ROY Vt.
Ter ordonnantie van dezelven,
De Secretaris der Stad,
H. W. SCHäUIKES.

NEDERLANDEN.

Breda, den 1sten Maart.

De verjaardag van Z. K. H. Prins *Frederik* der Nederlanden is gisteren hier op de gebruikelijke wijze met het uitsteken der vlaggen en het houden eener groote parade gevierd geworden.

— Heden zijn alhier doorgetrokken de in ons nommer van gisteren vermelde twee bataillons van den 1sten ban der provinciale Utrechtsche schutterij, naar Bergen op Zoom marcherende.

— De *Staats-courant* van heden deelt weder tijdingen uit Maastricht, van den 24 Februarij, benevens een brief van den generaal *Dibbets* aan *Daine* mede, uit welke blijkt dat de Belgen, het nog niet ernstig met den terugtogt meenen en weder nieuwe belemmeringen in den weg stellen. De troepen die woensdag middag Smeermaas ontruimd hadden, waren des avonds weder tot aan de buitenwerken der vesting genaderd en met geweld verdreven. De brief van den generaal *Dibbets* is dan ook op een' krachtigen toon gestemd, en behelst de zwaarste bedreigingen.

— Particuliere tijdingen uit *Luik* melden ons, dat de spanning der gemoederen aldaar tan hoogste gerezen was; evenwel merkte men geene bepaalde inzigten. Men was alleen onvergenoegd over den gang der zaken en tegen het provisioneel gouvernement. Gesprekken, in publieke gezelschappen gehouden, deden vermoeden, dat, wanneer de zaken zich niet schielijk schikten, er alsdan 20,000 Luikenaars gereed waren, om op *Brussel* te marcheren en de contra-revolutie te bewerken. Men werpt aldaar de schuld van al het gebeurde op den *Bisschop*, die onlangs in de groote mis, openlijk is uitgevloken. Welk een eerbied gevoelen de liberalen voor de Hooge *geestelijkheid!!!*

BELGIE.

Brussel, den 26sten Februarij.

De plegtige installatie van den regent heeft (gelijk wij gisteren reeds voorlopig gemeld hebben), op gisteren plaats gehad. Wij zullen kortelijk de merkwaardigste bijzonderheden daarvan aanstippen:

De vice-president *de Gerlache* opende de vergadering in het paleis *de la Nation*, ten een ure, wanneer een langdurige trommel-roffel de aankomst van den president aankondigde.

De stedelijke wacht was in de wapenen.

De klokken luidden en het kanon bralde.

De regent was in een slechts met twee paarden bespannen rijtuig gezeten, van eenige gendarmes te paard en van de koets van den administrateur generaal van algemeene veiligheid, de functien van ceremoniemeester waarnemende, voorafgegaan.

Aan muziek en nationale liederen ontbrak het niet.

De regent, in het eenvoudig zwart gekleed, stapte uit het rijtuig en werd door eene commissie, in den gang, waar hem, door de burgerwacht, het geweer gepresenteerd werd, ontvangen.

De heer *Destouvelles*, aan het hoofd der commissie, deed eene aanspraak, welke door den regent beantwoord werd, waarna laatstgemelde ter vergaderzaal binnen trad.

Daar was een met fluweel en goud bekleedde troon, *een weinig lager dan het bureau van den president en der secretarissen*, opgeslagen. Achter op den troon en vlak in gezigt van opgemelde bureau staat met gouden letteren de nationale spreuk: *l'Union fait la force* (Eendragt maakt magt). De muur achter het bureau was met nieuwe vaandels met de drie nationale kleuren behangen.

De heer *van der Linden d'Hoogvorst*, kommandant en chef der geheele belgische burgerwacht, staat, met zijnen geheelen staf ter regter en de heer *van der Meeren*, gouverneur-militair van Braband, ter linkerzijde van den troon, die door vele staf-officieren en generaals omringd wordt.

De heer *de Gerlache*, de functien van president waarnemende, noodigde den regent, om op den voor hem bestemden zetel plaats te nemen, hetgeen deze echter afsloeg, zeggende, van oordeel te zijn, dat hij eerst den vereischten eed behoorde af te leggen.

Het decreet van benoeming (*zie hetzelve in ons vorig nommer*) gelezen zijnde, zeide de regent, onder de toejuiching der tegenwoordigen, ik zwijg mij naar den wil der vergadering.

Hierna legde de regent, na de vergadering, die thans gezeten was, op nieuw te hebben gegroet, den eed af en deed, voor den troon staande, de navolgende aanspraak:

Mijne Heeren!

Gij zijt, ten gevolge der weigering des konings van Frankrijk, in zijne hoedanigheid van vader en voogd, van de belgische kroon voor zijnen zoon, den hertog *de Nemours*, die gij hem, bij uw decreet, den 3den februarij had opgedragen, genoodzaakt geweest, in uwe wijsheid, middelen te beramen, om, overeenkomstig art. 85 der constitutie, gedurende deze korststondige ledigheid des troons, provisioneel voor een regentschap te zorgen.

Uwe keuze tot het vervullen dezer uitstekende waardigheid heeft zich, mijne heeren, op mijnen persoon gevestigd. Daar dezelve de vleijendste, de vereerendste getuigenis van het vertrouwen en der welwillendheid der volksvertegenwoordigers is, legt zij mij tevens pligten op, waarvan het mij onmogelijk wezen zou, mij met eere te kwijten, indien ik niet ondersteund wierd door de voortduring dierzelfde gevoelens, die voor mij den stevigsten en magtigsten onderstand zijn, waarop ik rekenen kan en zonder welke ik geenszins het goede, dat gij regt hebt van mij te verwachten, zou kunnen stichten; het is derhalve voor het belang der natie, voor uw belang, mijne heeren, dat ik, biddend en dringend, den bijstand van uw verstand en van uwen raad inroep.

God, die het belgische volk baarblijkelijk en op eene bijzondere wijze beschermt, heeft hetzelve met eene wijsheid, eene voorzigtigheid en eene gematigdheid begiftigd, welke de bewondering der naburige volken uitmaakt. Zij kunnen bezwaarlijk gelooven, dat onze natie, sedert de zes maanden, welke zij in staat van revolutie is, zich nog met geene buitensporigheden bezoedeld heeft en dat het uit de omstandigheden geboren gouvernement, zonder kracht, zonder steun, zonder leger, zonder financien, zonder politie en in de tegenwoordigheid van eenen dreigenden vijand, slechts sterk door deszelfs vaderlandsliefde, werkeloosheid aan de heilige zaak der vrijheid en door het regtmatig vertrouwen, dat het heeft ingeboezemd en weten te verdienen, thans de magt nederlegt met het genoegen van tot zich zelven te kunnen zeggen: Wij hebben nooit geweld behoeven te gebruiken, om eenige wanorde te beletten, zoo groot is de wijsheid der natie, welke vertrouwen in ons gesteld heeft, op die wijze heeft zij beantwoord aan onze verkleefdheid, aan onze volstandige pogingen, om haar geluk en onafhankelijkheid te vestigen; zulks is ook voor ons de schoonste de zoetste belooning, welke wij ons zouden kunnen toeleggen."

God geve, mijne heeren, dat mijne pogingen met dergelijk eenen roemrijken uitslag bekroond mogen worden.

Ik zal, terstond na mijne installatie, onophoudelijk, met de ministers der onderscheiden takken van openbaar bestuur arbeiden. Een mijner eerste zorgen zal die zijn van den algemeenen toestand des Koningrijks na te gaan, ten einde in staat te wezen van deszelfs hulpbronnen en behoeften naar waarde te schatten en van, bij het eindigen van mijn mandaat, verslag van mijne administratie te kunnen geven.

Het leger en de financien zullen mijne aandacht bijzonder vestigen. Ik roep de uwe, mijne heeren, voornamelijk op de financien in. De minister, welke met dezen gewigtigen tak belast is, zal de eer hebben, u een ontwerp voor te dragen, strekkende om te voorzien in de traagheid, welke de invordering der belastingen op sommige plaatsen ontmoet; ik reken niet te min op de aandrift der goede burgers, om hetgeen zij de schatkist schuldig zijn, aan te zuiveren, als welke tegenwoordig dringende behoeften gevoelt. Deze bevlijtiging, om in de financiele behoeften te gemoet te komen, is insgelijks eene daad van vaderlandsliefde.

Ik heb voornemens, om, zoodra ik in de dringendste zaken zal hebben voorzien en van het oogenblik af, dat ik mij uit de hoofdstad zal kunnen verwijderen, zonder den gang van het gouvernement hinderlijk te zijn, het leger te gaan bezoeken. Ik zal, in persoon, deszelfs toestand, geest en krijgstucht gaan onderzoeken, zal met de chefs de middelen beramen, om in deszelfs behoeften te voorzien en het in staat te stellen van te velde te trekken, indien wij gedwongen mogten worden, om den oorlog voort te zetten.

Ik zal insgelijks mijne zorgen aan het binnenlandsch bestuur besteden en mij niet alleen rekenschap doen geven van het personeel, waaruit het bestaat, maar ook nog van den algemeenen staat der zaken. Ik zal niets verzuimen, om dezelve eene behoorlijke rigting te geven en haar geenen vollen loop, van alle hindernissen, die denzelve zoude mogen belemmeren, gezuiverd, bij te zetten.

De justitie, die eerste behoefte der volken, zal insgelijks het voorwerp mijner bezorgdheid wezen. Ik vlei mij met de hoop van slechts gelukwenschingen aan de leden der regterlijke magt te zullen hebben uit te deelen en hen tot te moedigen om, bij voortduring, hunne pligten met dezelfde billijkheid als tot dus verre te volbrengen.

Wat onze betrekkingen met de onderscheiden mogendheden van Europa betreft, zal ik alle mijne pogingen aanwenden, om de van den oorlog onafscheidelijke rampen van ons vaderland te weren. Ik zal ook geene gelegenheid verzuimen, om den koophandel te verlevendigen, denzelven, door middel van onderhandelingen, de bouches voor dezelfs voortbrengselen openstellende. Maar het voornaamste doel mijner zorgen zal dat wezen van ons zoo spoedig mogelijk uit den provisioneelen staat te redden, om tot eenen definitieven staat van zaken te komen, die ons magtige alliantien zal verschaffen, zonder den vrede van Europa te storen.

Ik zal niet eindigen, mijne heeren, alvorens op nieuw uwen ondersteund en dien der geheele natie te hebben ingeroepen, buiten welken ik niets vermag; in hare wijsheid stel ik al mijne hoop; indien zij mij niet bijstaat, zal zij, met eigen handen, het werk, dat zij opgerigt heeft, vernielen.

Eere en dankzegging aan al de burgerwachten van België en bijzonder aan die van Brussel, welke, bij alle omstandigheden, zich het vertrouwen der geheele Belgische natie hebben weten waardig te maken.

Ik zal hier bijvoegen, mijne heeren, dat ik, bij dien eed, dien ik heb afgelegd, beloofd heb, de nationale onafhankelijkheid te zullen handhaven. Ik herzeg en herhaal dezen eed: nooit, neen nooit zal ik, noch middelijk, noch onmiddelijk, noch uit zwakheid, medewerken, om de nationaliteit van ons vaderland te vervreemden en zoo de gebeurtenissen, sterker dan onze magt, deswegens anders mogten beschikken, zou ik het gezag nederleggen, en mij, als eenvoudig burger, aan de harde wet der noodzakelijkheid onderwerpen, maar, als openbaar ambtenaar, nooit.

Daar openbaarde zich eene diepe ontroering in de vergadering onderscheiden honorabelen weenen; zelfs de heer *de Gerlache*, die de redevoering van den regent kostelijk beantwoordt, kan zijne tranen niet wederhouden (1).

De heer *Domanet de Biesme* stelt voor te besluiten, dat het nu ontbonden provisioneel gouvernement zich verdienstelijk bij het vaderland gemaakt heeft, en wordt dien conform geconcludeerd.

De vergadering ging nu tot de verkiezing van eenen nieuwen president in plaats van den tegenwoordigen, en werd daartoe met 122 stemmen van de 150, benoemd de tegenwoordige eerste vice-president, de heer *de Gerlache*.

Toen de nieuwe regent het paleis der natie uittrad, en in zijne koets wilde stappen, maakte eenige in de September-dagen gekwetsten zich gereed, om de paarden van de koets te spannen. Zoodra hij dit bemerkte, vroeg hij eene paraplaie van een der omstanders (*het regende*) en stapte daarmede, dwars door de menigte, naar huis (*de nieuwe regent heeft buitengemeene lange beenen*), de koets de koets laatende. Hij reedt tegenwoordig in het voormalig hotel der gouverneurs van de bank, in het Park.

— Het provisioneel gouvernement heeft, bij het nederleggen van deszelfs gezag, uitgevaardigd de navolgende

PROCLAMATIE.

Ons gezag, waartoe de revolutionnaire geestkracht ons geroepen had, en waarin het nationaal congres ons gehandhaafd heeft, nederleggende, maken wij het ons ten pligt, om, in het aanschijn van geheel Europa, te proclameren, dat het gedrag vol braafheid, gezond verstand en zelfsoffering der Belgische natie, gedurende al den tijd van onze magt, zich steeds een dag ongelijk gebleven is (2). Het provisioneel gouvernement neemt het hoogst aangenaam gemoegen mede van, in de moeijelijkste omstandigheden, altoos gehoorzaamd geweest te zijn, altoos bijstand gevonden te hebben.

Het zij hetzelve, ter belooning zijner pogingen, iets aan zijne medeburgers te vragen, het zou zijn, hen, onder den achtingwaardigen regent, welken het congres hun gegeven heeft, de bewonderenswaardige lijn van gedrag te zien volgen, die hunne faam verworven heeft van het verstandigste volk van

---

(1) Zoo wij bij ons eene plegtige gelegenheid of aandoenlijke pligtigheid, al zoo hier elders, eene der eigendaadste oude Hollandsche spreekwijzen bezigen, zouden wij zeggen: » Bewaart uwe tranen, heeren; zij kunnen en zullen te belangrijker pas komen."

(2) Het provisioneel gouvernement sterft, zoo als het geleefd heeft: met den regent in den mond.

Te Brussel, bij BRIONNE & Comp., Boekdrukkers en Boekverkoopers.

geheel Europa te wezen, na zich aan het dapperste gelijk betoond te hebben.

Leve België! Leve de Regent! Leve de Vrijheid!

Brussel, den 25sten Februarij 1831.

A. Gendebien, Jolly, Silvain van de Weyer, Ch. Rogier, graaf Felix de Mérode, J. Vandenhoeden, F. de Coppin.

Van den 27sten Februarij.

In de zitting van het nationaal congres van gisteren heeft de heer *Seron* rapport uitgebragt over het voorstel, strekkende om de leden van het provisioneel gouvernement eene schadeloosstelling toe te leggen. De conclusien der commissie, namens welke hij rapporteerde, strekte, om ieder der leden 10,000 guldens toe te leggen. De heer *de Potter* werd echter onder de leden niet genoemd. Op de aanmerking desaangaande door den heer *van Snick*, antwoordde de rapporteur, dat deze heer slechts zes weken lid van het provisioneel bestuur geweest was.

De graaf *d'Arschot* wilde deze schadeloosstelling, voor sedert der leden, zonder eenige uitzondering, op 3000 guldens bepaald hebben. De heer *d'Osij* (een Antwerpsch koopman) vindt die som nog te hoog; men gaf, zeide hij, op die wijze, een kapitaal van *f* 50,000 weg, waarvan men 6 pCt. intrest in het jaar kon trekken.

De heer *Pirson* stelde de som op *f* 5000, echter onder die mits, dat deze som afgetrokken zou worden van de traktementen, welke de posten, die de heeren naderhand mogten bekomen, zouden opbrengen.

Beide deze voorstellen werden na eenige deliberatien verworpen.

De heer *Legrelle* stelde voor, om aan de gezamenlijke leden, zonder onderscheid, eene som van *f* 150,000, ten titel van nationale belooning, toe te leggen, om onder hen, naar mate van den tijd, dat zij in functie geweest zijn, te worden omgeslagen.

De heer *Lebeau* sloeg voor, om ieder der leden eene gouden medaille ter waarde van 150 guldens toe te leggen.

Dit laatste voorstel werd mede verworpen, doch dat van den heer *Legrelle*, met eenige verandering aangenomen.

De heer *François* bragt rapport uit op een voorstel van den heer *Lebeau*, thans door de kommissie op de volgende wijze verandert: » Daar zal, bij geheime balotage, eene kommissie van negen leden worden benoemd, welke nariglen zal inwinnen over de keuze van een definitief opperhoofd van den staat, over de kwestie der grenzen en over de onderhandeling wegens de zaak der Hollandsche schuld. Ieder lid dier commissie zal 200 guldens 's maands genieten.

Dat voorstel werd, na lange discussien verworpen.

Na een rapport van den heer *de Biesme* over eene concept-wet betrekkelijk het ijzer, en eenige rapporten op petitien, werd de vergadering tot maandag gescheiden.

— Volgens het zeggen zou de nieuwe regent ons ministerie zamengesteld hebben als volgt:

De heer *Goblet* voor oorlog, *van de Weyer* voor buitenlandsche zaken, *Watteeuw* voor binnenlandsche zaken, de *Brouckere* voor de finantien en *de Gendebien* voor justitie. De algemeene veiligheid zou geen afzonderlijk departement uitmaken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24sten Februarij.

Ons dagblad *la Tribune* deelt de volgende van middernacht gedagteekende tijding mede:

» Eenige gewoonlijk wel onderrigte lieden verzekerden gisteren avond, dat de maarschalk *Soult* zijne demissie als minister van oorlog genomen heeft. Dit berigt komt ons waarschijnlijk voor."

— Wij lezen in de *Etoile-Gazette de France*:

» Alle de door de Parijsche dagbladen medegedeelde tijdingen wegens de onlusten in Italie zijn valsch. Rome en Napels, Genua en de vorige staten van Z. Sard. Maj. zijn in volkomen rust gebleven. Het is onwaar, dat de aartshertogin *Maria Louisa*, hertogin van Parma, genoodzaakt geweest is, hare staten te verlaten en naar Piacenza te vlugten, want die vorstin bevindt zich sedert zes weken te Florence, alwaar zij den carnavalstijd met het hof van den aartshertog, haren zoon, zal doorbrengen. In Italie wordt er niet aan getwijfeld of de Oostenrijkers zullen zich onverwijld met de zaken van Modena bemoeijen en men gaat daar zelfs zoo verre van te zeggen, dat drie groote mogendheden, bij welke zich ten laatsten Engeland insgelijks gevoegd heeft, het eens geworden zijn over de noodzakelijkheid van het Oostenrijksch gouvernement de noodige bevoegdheid toe te kennen, om de rust in geheel Italie te bewaren. Bij den staf van den generaal *Frimont* denkt men, dat de keizerlijke troepen den weg naar Forli zouden nemen, om, van daar, terstond na den staat van Modena onderworpen te hebben, op Bologna te rukken; deze onderneming zou slechts een legerkorps van 6000 man en hoogstens 8 a 10 dagen tijds vereischen. De platten land bewoners van Romagna zijn zeer tegen de insurrectionele beweging te Bologne. Ancona is het gezag des H. vaders getrouw gebleven en 4000 wel gewapende boeren hebben zich tusschen Civita-Castellana en Narni geposteerd, om alle soort van gemeenschap tusschen Ombrie en la Campagna di Roma te beletten. Op den 12den Februarij had de voorhoede van het Oostenrijksch leger reeds eene eerste beweging gemaakt, om op Guastalla te marscheren. Te Milaan liep de spraak, dat de hertog van Modena, ten gevolge van een gevecht, waaraan echter geene Oostenrijksche troepen deel hadden genomen, en waarbij hij, alleen door middel zijner eigen troepen, de overwinning behaald had, in zijne hoofdstad terug gekeerd was. Deze laatste tijding verdient echter bevestiging.